

Uzasadnienie

I. Potrzeba i cel projektowanej ustawy

Projekt przewiduje zmiany w ustawach: z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym¹, z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych², z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym³ oraz z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej⁴.

Projektowana nowelizacja ma na celu m.in. wyeliminowanie wątpliwości interpretacyjnych dotyczących aktualnych przepisów oraz doprecyzowanie obowiązujących regulacji w celu prawidłowego ich stosowania.

W projekcie przewiduje się wprowadzenie nowych definicji pojęć: „budowla” oraz „budynek” – na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości, doprecyzowanie zasad opodatkowania podatkiem od nieruchomości garaży wielostanowiskowych w budynkach mieszkalnych, zmianę zakresu zwolnienia z podatku od nieruchomości: obiektów infrastruktury kolejowej oraz lotnisk, zmianę zakresu zwolnienia instytutów badawczych z podatków: od nieruchomości, rolnego i leśnego, a także zmianę o charakterze dostosowującym do aktualnie obowiązujących przepisów unijnych w sprawie zasad stosowania ulg dotyczących inwestycji w gospodarstwach rolnych, których warunki muszą spełniać polskie przepisy dotyczące stosowania ulgi inwestycyjnej w podatku rolnym.

Zmiany w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej ułatwią przekazywanie wpływów z opłaty skarbowej właściwej gminie przy zmianie organu właściwego w sprawie z zakresu administracji publicznej lub podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej oraz ułatwią ustalanie właściwości organu podatkowego w przypadku złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury w formie elektronicznej za pośrednictwem konta w systemie teleinformatycznym (na przykład w e-Urzędzie Skarbowym). Ponadto, są konsekwencją zmian wprowadzonych ustawą z dnia 16 czerwca 2023 r. o zmianie ustawy – Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw⁵.

II. Opis szczegółowych rozwiązań zawartych w projekcie:

1) Zmiany w ustawie z dnia 15 listopada 1984 r. o podatku rolnym (upr).

- **nadanie nowego brzmienia art. 12 ust. 2 pkt 5 upr przewidującego zwolnienie dla instytutów badawczych**

Celem projektowanej zmiany jest ograniczenie zakresu zwolnienia instytutów badawczych z podatku rolnego wyłącznie do gruntów zajętych na działalność, o której mowa w art. 2 ust. 1–3 ustawy z dnia 30 kwietnia 2010 r. o instytutach badawczych⁶.

Zgodnie z art. 12 ust. 2 pkt 5 upr instytuty badawcze są zwolnione podmiotowo z podatku rolnego od wszystkich gruntów, od których są podatnikami, niezależnie od tego, czy grunty te

¹ Dz. U. z 2020 r. poz. 333, z późn. zm.

² Dz. U. z 2023 r. poz. 70, z późn. zm.

³ Dz. U. z 2019 r. poz. 888

⁴ Dz. U. z 2023 r. poz. 2111

⁵ Dz. U. poz. 2029

⁶ Dz. U. z 2024 r. poz. 534

są wykorzystywane przez instytut badawczy, czy też przekazane w posiadanie innemu podmiotowi.

Z danych zebranych przez Ministerstwo Finansów wynika, że niektóre instytuty badawcze przekazują grunty rolne w posiadanie innym podmiotom, które wykorzystują je do prowadzenia komercyjnej działalności rolniczej.

Proponowane rozwiązanie wyeliminuje możliwość korzystania ze zwolnienia z podatku przez instytuty badawcze w przypadkach niewykorzystywania gruntów do działalności, o której mowa w art. 2 ust. 1–3 ustawy o instytutach badawczych, w tym również w sytuacji przekazania gruntów rolnych w posiadanie innym podmiotom.

- **nadanie nowego brzmienia art. 13f ust. 1 pkt 1 upr**

Zmiana ma charakter dostosowujący. Polega na zastąpieniu w tym przepisie powołania nieobowiązującego rozporządzenia Komisji (UE) nr 702/2014 z dnia 25 czerwca 2014 r. uznającego niektóre kategorie pomocy w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 193 z 1 lipca 2014, str. 1), które mogło być stosowne do dnia 31 grudnia 2022 r., rozporządzeniem Komisji (UE) nr 2022/2472 z dnia 14 grudnia 2022 r. uznającym niektóre kategorie pomocy w sektorach rolnym i leśnym oraz na obszarach wiejskich za zgodne z rynkiem wewnętrznym w zastosowaniu art. 107 i 108 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej (Dz. Urz. UE L 327 z 14 grudnia 2022, str. 1), które weszło w życie 1 stycznia 2023 r.

Rozporządzenie Komisji (UE) nr 2022/2472 w art. 14 określa zasady udzielania pomocy na inwestycje w gospodarstwie rolnym powiązane z produkcją podstawową produktów rolnych. Zasady udzielania ulgi inwestycyjnej w podatku rolnym, określonej w art. 13 upr, stanowiącej zgodnie z przepisami unijnymi wsparcie inwestycji w gospodarstwie rolnym, muszą być zgodne z zasadami udzielania tego rodzaju pomocy określonymi w rozporządzeniu Komisji (UE) nr 2022/2472.

Zmiana dokonywana w art. 13f ust. 1 pkt 1 upr jest zmianą dostosowawczą polegającą na uaktualnieniu podstawy prawnej udzielania pomocy w rolnictwie.

2) Zmiany w ustawie z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych

- **wprowadzenie zmian w zakresie definicji pojęć „budowla” oraz „budynek”**

Obecnie pod pojęciem „budowli” rozumie się obiekt budowlany w rozumieniu przepisów prawa budowlanego niebędący budynkiem lub obiektem małej architektury, a także urządzenie budowlane w rozumieniu przepisów prawa budowlanego związane z obiektem budowlanym, które zapewnia możliwość użytkowania obiektu zgodnie z jego przeznaczeniem⁷.

Definicja „budowli” została wprowadzona ustawą z dnia 30 października 2002 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych oraz o zmianie niektórych innych ustaw⁸. Pomimo, iż celem wprowadzenia do upol definicji „budowli” było usunięcie wątpliwości interpretacyjnych dotyczących rozumienia tego pojęcia na gruncie upol w poprzednim stanie prawnym, w którym

⁷ Art. 1 ust. 1 pkt 1 upol

⁸ Dz. U. poz. 1683

z powodu braku definicji, pojęciu „budowli” nadawano znaczenie wywiedzione z ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane⁹ (u.p.b) lub z wykładni gramatycznej, rozwiązanie to okazało się nieprecyzyjne.

Proponuje się zatem wprowadzenie do upol autonomicznej definicji pojęcia „budowla” bez odwoływania się do przepisów pozapodatkowych a także wyszczególnienie kategorii obiektów kwalifikowanych jako budowle w ustawie podatkowej.

Konieczne jest również wprowadzenie do upol autonomicznej definicji pojęcia „budynek” bez odwoływania się do przepisów pozapodatkowych, dla zachowania spójności projektowanych regulacji.

Aby wyeliminować istniejące obecnie wątpliwości proponuje się również rozwiązania mające na celu jednoznaczne kwalifikowanie na potrzeby podatku od nieruchomości obiektów kompleksowych lub obiektów o niejednorodnym charakterze.

Zmiany polegają na:

- wprowadzeniu nowej definicji pojęcia „budynek” bez odwołania do przepisów prawa budowlanego (projektowany art. 1a ust. 1 pkt 1 upol)

W zaproponowanej autonomicznej definicji budynku zawarto elementy, które w obecnym stanie prawnym, na gruncie upol oraz ustawy – Prawo budowlane decydują o zakwalifikowaniu obiektu jako budynku.

Budynek będzie definiowany jako obiekt, wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość jego użytkowania zgodnie z przeznaczeniem, wykonany z użyciem wyrobów budowlanych, który jest trwale związany z gruntem, wydzielony z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiada fundamenty i dach.

Analogicznie, jak w obowiązującym stanie prawnym, przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości będzie zatem budynek wraz z instalacjami zapewniającymi możliwość jego użytkowania zgodnie z przeznaczeniem, przy czym instalacje te (takie jak: instalacja elektroenergetyczna, wodociągowa, kanalizacyjna, ciepłna, telekomunikacyjna, gazowa znajdujące się wewnątrz budynku i stanowiące jego integralną część) nie będą podlegały opodatkowaniu, gdyż podstawą opodatkowania budynku jest jego powierzchnia użytkowa.

- uregulowaniu opodatkowania obiektów kompleksowych i niejednorodnych (projektowany art. 1a ust. 1 pkt 1 upol)

Budynkiem w rozumieniu ustawy będą również części obiektów wymienionych w pozycjach 1–6 projektowanego załącznika nr 4 do ustawy, tj.: odkrytych: obiektów sportowych i obiektów rekreacji, stacji uzdatniania wody, oczyszczalni ścieków, obiektów obronnych (fortyfikacji), obiektów ochronnych, obiektów hydrotechnicznych a także przejść dla pieszych: nadziemnych i podziemnych oraz ciągów pieszych.

Obiekty wymienione w poz. 1–6 projektowanego załącznika nr 4 do ustawy, ze względu na ich konstrukcję, można podzielić na: obiekty kompleksowe (np. oczyszczalnie ścieków składające się z budynków i pozostałych obiektów) i obiekty niejednorodne (np. wielofunkcyjne stadiony,

---

⁹ Dz. U. z 2024 r. poz. 725

mieszczące w swojej bryle również wydzielone odrębne części przystosowane do pełnienia samodzielnych funkcji, w tym np. do organizowania wydarzeń kulturalnych i sportowych, pomieszczenia biurowe itp.).

Niektóre obiekty składające się na obiekt kompleksowy lub części obiektu niejednorodnego, które będą spełniać przesłanki do kwalifikowania ich jako budynki (wykonanie z użyciem wyrobów budowlanych, trwałe związanie z gruntem, wydzielenie z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiadanie fundamentów i dachu), tj. przykładowo budynki oczyszczalni ścieków, a także części odkrytych obiektów sportowych mające cechy budynku, np. stadionów, w rozumieniu projektowanej definicji, będą stanowiły budynki i będą podlegały opodatkowaniu od powierzchni.

O szczególnym uwzględnieniu w projektowanych przepisach zasady opodatkowania obiektów o charakterze niejednorodnym i kompleksowym zdecydował fakt, iż możliwe jest wystąpienie w ich przypadku części (tj. elementów składających się na całość obiektu) posiadających ustawowo określone cechy budynku. Zasada ta nie będzie miała zatem zastosowania do pozostałych obiektów, wymienionych w projektowanym załączniku nr 4 do ustawy, w tym przykładowo do obiektów wymienionych w poz. 12 załącznika (sieci: elektroenergetyczne, telekomunikacyjne, gazowe, ciepłownicze, wodociągowe, kanalizacyjne oraz inne sieci uzbrojenia terenu, rurociągi przesyłowe). W przypadku sieci mamy do czynienia z sytuacją, gdy budynki, w których są zlokalizowane elementy sieci, pełnią wobec niej co do zasady funkcję ochronną i nie stanowią jednego z jej elementów składowych. Tym samym, budynek, w którym usytuowana jest część budowli sieciowej będąca odrębnym od tego budynku obiektem budowlanym, na podstawie projektowanych przepisów będzie stanowił, tak jak obecnie, odrębny przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości.

Należy bowiem zwrócić uwagę, iż upol dopuszcza opodatkowanie różnych przedmiotów opodatkowania zajmujących wspólną przestrzeń. Budowle lub ich części będą podlegać opodatkowaniu również, gdy są umiejscowione wewnątrz budynku, w szczególności w przypadku budowli sieciowych (np. sieci gazowe, elektroenergetyczne), w stosunku do których budynek pełni m.in. funkcję ochronną, zabezpieczając je przed czynnikami zewnętrznymi. Umieszczenie budowli lub jej części w budynku nie oznacza, iż przedmiotem opodatkowania jest wyłącznie budynek, z pominięciem obiektu znajdującego się w jego wnętrzu. Jeżeli w budynku położona jest budowla lub jej część niestanowiąca integralnej części tego budynku, to stanowi odrębny od budynku przedmiot opodatkowania.

Należy też zauważyć, że założeniem projektowanych zmian jest dążenie do zachowania w jak największym stopniu *status quo* zakresu opodatkowania przez przeniesienie wskazanych w ustawie – Prawo budowlane obiektów budowlanych będących budowlami do projektowanego załącznika zawierającego katalog obiektów podlegających opodatkowaniu jako budowle.

- wprowadzeniu nowej definicji pojęcia „budowla” (projektowany art. 1a ust. 1 pkt 2 upol)

W zaproponowanej definicji „budowli” rezygnuje się z odwołania do przepisów prawa budowlanego. Budowlą będą obiekty wykonane z użyciem wyrobów budowlanych wymienione w załączniku nr 4 do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, a także instalacje i

urządzenia, jeżeli stanowią wraz z tym obiektem całość techniczno-użytkową. Dodatkowo poza obiektami wymienionymi w załączniku, pojęciem budowli zostaną objęte również, wykonane z użyciem wyrobów budowlanych:

- części budowlane urządzeń, niestanowiących części budowli składającej się z obiektu wymienionego w załączniku nr 4 do ustawy oraz instalacji i urządzeń tworzących z nim całość techniczno-użytkową, tj. m.in. części budowlane kotłów i pieców przemysłowych,
  - części budowlane elektrowni wiatrowych i elektrowni jądrowych,
  - fundamenty pod maszyny oraz urządzenia, odrębne pod względem technicznym od tych maszyn i urządzeń,
  - przyłącza do obiektu budowlanego.
- podziale obiektów budowlanych objętych podatkiem od nieruchomości na budynki i budowle (projektowany art. 1a ust. 1 pkt 1 i 2 oraz 2a upol)

W projekcie proponuje się taki podział obiektów budowlanych objętych podatkiem od nieruchomości na budynki i budowle, który pozwoli wyeliminować występujące na tle obowiązujących przepisów spory wynikające z nakładania się pojęć budynku i budowli.

Budynkiem będą obiekty spełniające łącznie przesłanki wymienione w projektowanym art. 1a ust.1 pkt 1 upol, natomiast budowlami będą obiekty wymienione w projektowanym art. 1a ust.1 pkt 2 upol, w tym w załączniku nr 4 do ustawy. W efekcie obiekty wymienione w tym załączniku nie będą mogły być kwalifikowane jako budynki (zawsze będą budowlami), z wyłączeniem obiektów o charakterze kompleksowym i niejednorodnym, wymienionych w poz. 1–6 załącznika, w przypadku których budynek może stanowić część takiego obiektu.

Projektowany podział na budynki i budowle będzie miał szczególnie znaczenie w przypadku opodatkowania obiektów wymienionych w poz. 7 i 8 projektowanego załącznika nr 4 do ustawy. W pozycjach tych wymienione zostały odpowiednio: zbiorniki w postaci silosów, elewatorów, bunkrów do magazynowania paliw i gazów oraz innych produktów chemicznych, a także inne zbiorniki przeznaczone do gromadzenia materiałów sypkich, występujących w kawałkach, albo w postaci ciekłej lub gazowej, których podstawowym parametrem technicznym wyznaczającym funkcje gospodarcze jest pojemność, oraz obiekty kontenerowe trwale związane z gruntem.

Obecnie zbiorniki oraz silosy i elewatory, bunkry do magazynowania paliw i gazów oraz innych produktów chemicznych są wskazane w ustawie – Prawo budowlane jako budowle (odpowiednio: art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane oraz kategoria XIX Załącznika do tej ustawy). Jednocześnie obiekty te mogą spełniać przesłanki do uznania ich za budynek, tj. gdy są wykonane z użyciem wyrobów budowlanych, są trwale związane z gruntem, wydzielone z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiadają fundamenty i dach. Analogiczna sytuacja dotyczy wszelkich obiektów pełniących funkcje zbiorników, dlatego też mając na uwadze stosowanie różnych rozwiązań konstrukcyjnych dla obiektów pełniących takie funkcje oraz różną terminologię dla ich nazwania, proponuje się objęcie jedną kategorią, oprócz silosów, elewatorów, bunkrów do magazynowania paliw i gazów oraz innych produktów chemicznych, również innych zbiorników, które przeznaczone są do gromadzenia materiałów

sypkich, występujących w kawałkach, albo w postaci ciekłej lub gazowej, których podstawowym parametrem technicznym wyznaczającym funkcje gospodarcze jest pojemność.

Kwestia ustalenia, do której z kategorii: budynku czy budowli, należy zaliczyć określony obiekt w takim przypadku, tj. wówczas, gdy obiekt budowlany, wymieniony został w ustawie – Prawo budowlane jako budowla (w art. 3 pkt 3 ustawy – Prawo budowlane lub w załączniku do tej ustawy), a jednocześnie posiada cechy budynku w rozumieniu ustawy – Prawo budowlane a także upol – jest obecnie jednym z najczęściej rozstrzyganych sporów podatkowych.

W orzecznictwie sądów administracyjnych dominuje obecnie pogląd o zasadności kwalifikowania takich obiektów dla celów podatkowych jako budowle¹⁰.

Stanowisko to ukształtowane zostało w oparciu o uchwałę NSA z dnia 29 września 2021 r. sygn. akt III FPS 1/22 podjętą w składzie 7 sędziów, w której Sąd uznał, że *kryterium pozwalającym na rozgraniczenie budynku od budowli (w przypadku wykorzystywania obiektu budowlanego jako zbiornika), są jego cechy techniczne, co wiąże się z koniecznością ustalenia, czy zasadniczym parametrem architektoniczno-technicznym (konstrukcyjnym) jest jego powierzchnia użytkowa, czy też pojemność, przekładająca się wprost na możliwość ściśle określonego wykorzystywania. Tym samym dla celów opodatkowania podatkiem od nieruchomości inaczej postrzegać należy, jako przedmiot opodatkowania, klasyczny budynek magazynowy, który wykorzystywany jest w praktyce gospodarczej jako zbiornik (np. zboża i innych materiałów sypkich), lecz jego wyróżniającą cechą techniczną jest powierzchnia użytkowa (podlegać on winien opodatkowaniu jako budynek), a odmiennie obiekt budowlany, który zaprojektowany został i zrealizowany wyłącznie jako pojemnik (zbiornik) określonych produktów sypkich, ciekłych bądź gazowych.*

NSA stwierdził, że *obiekt budowlany, będący budowlą w rozumieniu art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2010 r. Nr 243, poz. 1623 ze zm.) w związku z art. 1a ust. 1 pkt 2 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2010 r., Nr 63, poz. 613 ze zm.), może być dla celów opodatkowania podatkiem od nieruchomości uznany za budynek w rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, jeżeli spełnia kryteria bycia budynkiem wymienione w tym przepisie, a jego wyróżniającą cechą jest powierzchnia użytkowa, o której mowa w art. 4 ust. 1 pkt 2 ustawy o podatkach i opłatach lokalnych.*

Argumentacją tą posłużył się NSA przykładowo dla zakwalifikowania spornych: zbiorników fermentacyjnych, zbiorników pofermentacyjnych, zbiorników mieszania oraz zbiorników na komponenty - jako budowli będących przedmiotem opodatkowania podatkiem od nieruchomości w wyroku z dnia 5 kwietnia 2022 r. sygn. akt III FSK 2683/21.

Problem ten był również przedmiotem wyroku NSA z dnia 26 stycznia 2022 r. sygn. akt III FSK 1432/21, w którym NSA uznał, że *obiekt budowlany będący zbiornikiem, posiadający zarazem cechy budynku, o których mowa w art. 1a ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 12 stycznia 1991 r. o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. z 2019 r. poz. 1170 ze zm.), stanowi budowlę w*

---

¹⁰ wyrok NSA z dnia 20 stycznia 2022 r. o sygn. akt III FSK 2148/21 (orzeczenia seryjne - III FSK 2147/21, III FSK 1952/21, III FSK 1953/21), wyrok NSA z dnia 5 kwietnia 2022 r. o sygn. akt III FSK 2683/21, wyrok NSA z dnia 26 stycznia 2022 r. o sygn. akt III FSK 1432/21, wyrok NSA z dnia 13 kwietnia 2022 r. o sygn. akt III FSK 3986/21, uchwała NSA z dnia 29 września 2021 r. o sygn. akt III FPS 1/21

rozumieniu art. 1a ust. 1 pkt 2 w związku z art. 4 ust. 1 pkt 2 tej ustawy oraz art. 3 pkt 3 ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2021 r. poz. 2351 ze zm.), jeżeli:

- nie da się ustalić jego powierzchni użytkowej albo

- powierzchnia ta jest znikoma z perspektywy relacji tego wyróżnika do innych parametrów technicznych obiektu (np. wysokości, kubatury, braku kondygnacji itp.) i nieistotna z uwagi na cel jego wzniesienia, tzn. zadań gospodarczych, jakie ma i może spełniać, ponieważ podstawowe właściwości techniczne i znaczenie gospodarcze wyznacza pojemność.

Problematyka kwalifikacji dla potrzeb podatku od nieruchomości jako budowle obiektów budowlanych spełniających przesłanki uznania za budynki (kontenery telekomunikacyjne) była również przedmiotem skargi konstytucyjnej, zakończonej wyrokiem TK z dnia 13 grudnia 2017 r. sygn. akt SK 48/15.

Projektowany stan prawny ma przesądzić sposób kwalifikowania takich obiektów przez wskazanie w ustawie i w załączniku do niej obiektów podlegających opodatkowaniu jako budowle.

Zaproponowane rozwiązanie polegające na wymienieniu ww. obiektów w poz. 7 i 8 projektowanego załącznika nr 4 do ustawy (obiektów kontenerowych trwale związanych z gruntem oraz silosów, elewatorów i innych zbiorników) jako budowle, wyeliminuje dotychczasowe spory odnośnie do kwalifikowania ich na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości w sytuacji, gdy obiekty te posiadać będą jednocześnie cechy budynku.

Dotychczasowe wątpliwości dotyczące zasadności kwalifikowania takich obiektów na potrzeby upol jako budowle, były przyczyną postępowań podatkowych i sporów sądowych. Wątpliwości te wynikały z faktu, że obiekty te, pomimo, że wymienione były w Prawie budowlanym jako budowle, to jednak posiadając wszystkie cechy budynku, mogły, ze względu na tę okoliczność, w ocenie podatników, podlegać opodatkowaniu od ich powierzchni użytkowej.

Mając na uwadze doświadczenie wynikające z praktyki stosowania obowiązujących przepisów, które nie przesądzały w jednoznaczny sposób o tym, jak należy kwalifikować sporne obiekty będące budowlami, spełniające również warunki do bycia budynkiem, proponowane jest rozwiązanie, które zapewni realizację wymogu szczególnej określoności regulacji daninowych – wynikającego z konstytucyjnej zasady poprawnej legislacji, a tym samym zagwarantuje zgodność z Konstytucją RP projektowanych definicji „budowli” i „budynku”.

Przyjęty podział obiektów budowlanych na budynki lub budowle zapobiega kwalifikowaniu jako budynki części obiektów kompleksowych i niejednorodnych, spełniających przesłanki pozwalające na zakwalifikowanie ich do budynków, które jednocześnie byłyby obiektami wymienionymi w załączniku nr 4 do projektowanej ustawy jako budowle (dotyczy to np. zbiorników, silosów, elewatorów i innych tego typu zbiorników).

W konsekwencji nie będzie możliwe kwalifikowanie dla celów podatku od nieruchomości jako budynki np. zbiorników stacji uzdatniania wody lub zbiorników oczyszczalni ścieków: trwale związanych z gruntem, wydzielonych z przestrzeni za pomocą przegród budowlanych oraz posiadających fundamenty i dach. Projektowane przepisy w sposób jednoznaczny określają

bowiem przynależność obiektu budowlanego do jednej z dwóch grup obiektów budowlanych: budynków lub budowli. Wyznaczenie granic tych grup obiektów budowlanych prowadzi do sytuacji, w której obiekt może być zaliczony wyłącznie do jednej z nienakładających się na siebie grup obiektów budowlanych.

W związku z propozycją, aby budynkiem w rozumieniu upol były również części obiektów kompleksowych i niejednorodnych, wymienionych w poz. 1–6 załącznika nr 4, spełniające przesłanki pozwalające na ich kwalifikowanie jako budynki (o ile nie są budowlami), taka część obiektu kompleksowego lub niejednorodnego nie będzie podlegała opodatkowaniu jako budowla.

➤ **kwalifikowaniu jako budowli obiektów wymienionych w załączniku nr 4 do ustawy, a także instalacji i urządzeń, jeżeli stanowią z tym obiektem całość techniczno-użytkową**

Zaproponowane rozwiązanie polega na przywróceniu pojęcia całości techniczno – użytkowej, stanowiącej przesłankę kwalifikowania urządzeń i instalacji jako części budowli będącej przedmiotem opodatkowania. W odróżnieniu jednak do stanu prawnego obowiązującego do 27 czerwca 2015 r.¹¹, wprowadzona zostanie do upol definicja pojęcia „całości techniczno-użytkowej” rozumianego jako zespół elementów, które są niezbędne do realizacji określonego celu gospodarczego, powiązanych ze sobą w taki sposób, że żaden z nich nie może zrealizować tego celu samodzielnie, a brak któregokolwiek z tych elementów uniemożliwia jego realizację.

Celem tej definicji jest ograniczenie zakresu opodatkowania wyłącznie do tych elementów, które składają się na budowlę i są niezbędne (konieczne) do realizacji określonego celu gospodarczego. Zdefiniowanie pojęcia całości techniczno-użytkowej to narzędzie pozwalające na określenie granic opodatkowania budowli składającej się z wielu elementów, które ma dać gwarancję przeciwdziałania nadmiernemu opodatkowaniu majątku przedsiębiorcy. Wytyczne dotyczące spełnienia przesłanki całości techniczno-użytkowej muszą być stosowane odrębnie do każdego rodzaju budowli wskazanej w załączniku.

Projektowana koncepcja opiera się na uznaniu za budowlę w ujęciu podatkowym kompletnego obiektu, zdolnego do realizacji określonego celu gospodarczego. Przykładem są transformatory, urządzenia rozdzielcze oraz baterie akumulatorów, które mogą stanowić całość techniczno-użytkową wraz z siecią elektroenergetyczną realizującą określony cel, jakim jest m.in. przesył energii¹².

Uznanie za budowlę obiektu wymienionego w załączniku nr 4 do ustawy, a także instalacji i urządzeń, jeżeli stanowią z tym obiektem całość techniczno-użytkową, będzie miało znaczenie w przypadku opodatkowania m.in.: budowli sieciowych, kolejek linowych, wyciągów narciarskich, myjni i doprecyzuje, że opodatkowaniu podlegają wszystkie elementy tych obiektów połączone w określonym celu gospodarczym, tj. zarówno obiekty wymienione w załączniku do ustawy, jak i instalacje oraz urządzenia, tworzące z nimi funkcjonalną i techniczną całość.

---

¹¹ tj. w stanie prawnym sprzed zmian wprowadzonych ustawą z dnia 20 lutego 2015 r. o zmianie ustawy – Prawo budowlane oraz niektórych innych ustaw (Dz. U. z 2015 r. poz. 443)

¹² Wyrok NSA z dnia 16 lipca 2020 r. sygn. akt II FSK 1048/20

Z uwagi na zachodzącą spójność techniczno-użytkową obiektu z instalacjami i urządzeniami potwierdzone zostanie opodatkowanie zarówno części budowlanej, jak i technicznej obiektów. Kwestia ta budzi obecnie szereg wątpliwości po zmianie wprowadzonej w ustawie – Prawo budowlane w definicji obiektu budowlanego, dokonanej od 28 czerwca 2015 r.¹³ polegającej na odstąpieniu od definiowania budowli w ustawie – Prawo budowlane z użyciem kryterium całości techniczno-użytkowej wraz z instalacjami i urządzeniami, co w zasadniczy sposób wpłynęło na rozumienie pojęcia budowli w prawie podatkowym. Proponowana regulacja doprecyzuje, że w razie spełnienia przesłanki całości techniczno-użytkowej, opodatkowaniu podlegać będzie zarówno część budowlana, jak i techniczna obiektu.

Wykładni pojęcia całości techniczno-użytkowej dokonał NSA w uchwale 7 sędziów NSA z dnia 10 października 2022 r., „jako połączenie poszczególnych elementów w taki sposób, aby zgodnie z wymogami techniki nadawały się do określonego użytku. Jest to zatem zespół technologicznie powiązanych ze sobą elementów służący określonym zadaniom. Nie można przy tym wykluczyć, że każdy z tych elementów może być samodzielnym obiektem, choć nie zawsze będzie mógł być samodzielnie wykorzystywany do określonego celu; budowla stanowić ma zaś całość techniczno-użytkową.”¹⁴.

Następnie pojęciu temu nadano podobne znaczenie m.in. w wyroku NSA z dnia 13 marca 2024 r. sygn. akt III FSK 945/23, w którym Sąd wskazał, że *„przez całość techniczno-użytkową w rozumieniu art. 3 pkt 1 lit. b) ustawy z dnia 7 lipca 1994 r. – Prawo budowlane (Dz. U. z 2013 r. poz. 1409), w brzmieniu obowiązującym przed 28 czerwca 2015 r., należy rozumieć zespół nierozzerwanie powiązanych ze sobą systemów i urządzeń, które kumulatywnie służą osiągnięciu lub osiągnięciu wyznaczonego celu gospodarczego, przy czym żaden z elementów takiego kompleksu urządzeń nie może pełnić samodzielnych funkcji, dla których zestaw ten został wytworzony, a odłączenie któregośkolwiek z nich czyni niemożliwym eksploatację pozostałej części.”*

Mając na uwadze m.in. wskazane orzecznictwo, proponuje się zdefiniowanie pojęcia całości techniczno-użytkowej jako zespołu elementów, które są niezbędne do realizacji określonego celu gospodarczego, powiązanych ze sobą w taki sposób, że żaden z nich nie może zrealizować tego celu samodzielnie, a brak któregośkolwiek z tych elementów uniemożliwia jego realizację.

Dla spełnienia warunku całości techniczno-użytkowej niezbędne będzie zarówno fizyczne połączenie elementów składających się na dany obiekt, wynikające ze sposobu jego wykonania (aspekt techniczny), jak i związek użytkowy, czyli funkcjonalne powiązanie elementów, dzięki któremu mogą one być wykorzystywane do realizacji celu, dla którego powstał dany obiekt (np. funkcjonalne połączenie elementów obiektu sieciowego). Wykazanie takiego związku pozwala na opodatkowanie podatkiem od nieruchomości jako budowli nie tylko obiektów wskazanych w załączniku, jak również instalacji i urządzeń. **Fakt, że poszczególne elementy tak rozumianej całości można wymontować i wymienić na inne, nie będzie stanowił o braku spełnienia omawianej przesłanki.** Chodzi bowiem o takie usunięcie elementów, które

---

¹³ Ustawą wskazaną w przypisie 11

¹⁴ Sygn. akt III FPS 2/22

prowadziłoby do utraty funkcjonalności budowli wskazanej w załączniku, a to przesądza o niezbędności takiego elementu do prawidłowego funkcjonowania budowli.

Koncepcja ta uniemożliwi w ramach całości techniczno - użytkowej opodatkowanie urządzeń, co do których nie wystąpi przesłanka ich niezbędności dla realizacji określonego celu gospodarczego, a ich funkcja sprowadzać się będzie jedynie np. do usprawnienia eksploatacji obiektu identyfikowanego jako oddzielna budowla (np. terminale komputerowe, kasy fiskalne)¹⁵.

- wprowadzeniu definicji pojęcia „trwałego związania z gruntem” rozumianego jako takie związanie obiektu budowlanego z gruntem, które zapewnia mu stabilność i możliwość przeciwdziałania czynnikom zewnętrznym, mogącym go zniszczyć, spowodować przemieszczenie lub przesunięcie się na inne miejsce (projektowany art. 1a ust. 1 pkt 2c upol)

Pojęcie trwałego związania z gruntem stanowi przesłankę do kwalifikowania na cele podatku obiektu będącego budynkiem albo budowlą wskazaną w poz. 8 i 26 załącznika i jego zdefiniowanie ma rozstrzygnąć wątpliwości interpretacyjne. Brak definicji tego pojęcia jest przyczyną wielu sporów, często w sprawach dotyczących obiektów, od których kwota podatku jest niska, lecz generujących koszty (w tym opinii biegłego) nieproporcjonalnie wysokie lub nawet wyższe niż potencjalny dochód gminy z podatku.

Definicja tego pojęcia ma również uprościć stosowanie przepisów przez organy podatkowe i podatników, a powołanie biegłego ograniczyć wyłącznie do skomplikowanych stanów faktycznych, w tym również w sprawach dotyczących opodatkowania obiektów kontenerowych.

W przypadku: obiektów kontenerowych, a także wolnostojących: masztów antenowych, tablic reklamowych i urządzeń reklamowych, oświetlenia zewnętrznego, instalacji przemysłowych oraz urządzeń technicznych, opodatkowaniu jako budowle będą podlegać wyłącznie takie z tych obiektów, które będą trwale związane z gruntem, a contrario obiekty, które nie spełnią przesłanki trwałego związania z gruntem, nie będą kwalifikowane jako budowle z poz. 8 i 26 załącznika.

- wprowadzeniu przesłanki wykonania budowli z użyciem wyrobów budowlanych

Cechą budowli będzie jej wykonanie z użyciem wyrobów budowlanych. Dotychczasowa przesłanka, jaką musi spełniać obiekt budowlany, tj. wzniesienie z użyciem wyrobów budowlanych, została zmieniona na wykonanie z użyciem wyrobów budowlanych. Pojęcie „wykonanie” jest pojęciem szerszym od „wzniesienia”, co umożliwi objęcie przypadków, w których obiekt lub jego części zostały wykonane w innym miejscu niż docelowa lokalizacja.

- zapewnieniu możliwości: wykorzystania dorobku orzeczniczego w zakresie opodatkowania budowli oraz powołania biegłego

Konsekwencją zaproponowanej definicji budowli, tj. w oparciu o kategorie budowli, których rodzaje zostaną zaczerpnięte z ustawy – Prawo budowlane będzie możliwość pomocniczego

---

¹⁵ jak w wyroku NSA z 13 marca 2023 r. sygn. akt III FSK 945/23

czierpania z bogatego dorobku orzeczniczego dotyczącego opodatkowania budowli, w stanie prawnym, w którym definicja „budowli” odwołuje się do przepisów ustawy – Prawo budowlane.

Ponadto w spornych sprawach, w których wymagane są wiadomości specjalne, organ podatkowy zgodnie z art. 197 § 1 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 r. – Ordynacja podatkowa¹⁶ (Ordynacja podatkowa) będzie mógł powołać biegłego, tj. osobę dysponującą takimi wiadomościami, w celu wydania opinii. Opinia biegłego posiadającego wiedzę fachową, doświadczenie zawodowe w danej dziedzinie, w tym przypadku z zakresu inżynierii lądowej lub budownictwa, jest bowiem jednym z dowodów w sprawie, a organ podatkowy ma obowiązek jej oceny w kontekście całokształtu materiału dowodowego, zgodnie z zasadą swobodnej oceny dowodów, wyrażoną w art. 191 Ordynacji podatkowej, który stanowi, że organ podatkowy ocenia na podstawie całego zebranego materiału dowodowego, czy dana okoliczność została udowodniona. Zatem fakt, iż projektowana definicja nie będzie odwoływała się do przepisów prawa budowlanego nie będzie uniemożliwiał wykorzystania na potrzeby dokonania przez organ podatkowy ustaleń faktycznych w sprawie, zarówno opinii biegłych z zakresu prawa budowlanego, jak również innych dokumentów wydanych w oparciu o te przepisy, np. dokumentacji budowlanej, w tym przykładowo decyzji o pozwoleniu na budowę dotyczących konkretnych obiektów. Będą one stanowić materiał dowodowy w sprawie podlegający ocenie organu podatkowego.

- wprowadzeniu załącznika nr 4 do ustawy o podatkach i opłatach lokalnych zawierającego kategorie obiektów będące budowlami

W załączniku do ustawy wymienione zostały poszczególne kategorie obiektów będące budowlami, których rodzaje zaczerpnięto z ustawy – Prawo budowlane.

Niektórym z tych kategorii obiektów przypisane zostały dodatkowe cechy, niezbędne dla uznania ich za przedmiot opodatkowania na gruncie upol. Dotyczy to obiektów wymienionych w poz. 26 załącznika do ustawy (wolnostojące: maszty antenowe, tablice reklamowe i urządzenia reklamowe, oświetlenie zewnętrzne, instalacje przemysłowe oraz urządzenia techniczne), które dla objęcia podatkiem powinny spełniać przesłankę trwałego związania z gruntem, co ma usunąć wątpliwości dotyczące kwalifikowania jako budowle przenośnych obiektów, np. dźwigów i żurawi budowlanych.

W załączniku (obok zbiorników w postaci silosów, elewatorów, bunkrów do magazynowania paliw i gazów oraz innych produktów chemicznych) wskazano jako budowle także inne zbiorniki przeznaczone do gromadzenia materiałów sypkich, w kawałkach, w postaci ciekłej lub gazowej, których podstawowym parametrem technicznym wyznaczającym funkcje gospodarcze jest pojemność. Uzasadnienie tej zmiany zostało przedstawione powyżej.

Ponadto w załączniku wskazano jako budowle urządzenia budowlane obecnie *expressis verbis* wymienione w ustawie – Prawo budowlane: przejazdy – poz. 19, ogrodzenia – poz. 24, place postojowe i place pod śmietniki – poz. 25.

---

¹⁶ Dz. U. z 2023 r. poz. 2383, z późn. zm.

Wśród kategorii obiektów wymienionych w załączniku są również i takie, które swoim zakresem będą obejmowały niewskazane z nazwy obiekty należące do danej kategorii m.in. odkryte: obiekty sportowe i obiekty rekreacji (poz. 1). Znaczenie pojęciowe obiektów sportowych i obiektów rekreacji będzie interpretowane zgodnie z regułami wykładni językowej. Dodatkowo będzie można posłużyć się wykładnią systemową, tj. przepisami ustawy – Prawo budowlane, w których jako obiekty sportowe i rekreacji objęto: stadiony, amfiteatry, skocznie i wyciągi narciarskie, kolejki linowe, odkryte baseny, zjeżdżalnie (kategoria V Załącznika do ustawy – Prawo budowlane). Rozwiązanie to pozwoli na objęcie tą kategorią, a tym samym na opodatkowanie podatkiem od nieruchomości jako budowle, wszelkich obiektów sportu i rekreacji, niezależnie od nazwy, w tym też przykładowo torów saneczkowych, które nie zostały wymienione w załączniku do ustawy – Prawo budowlane, oraz innych obiektów o charakterze sportowym i rekreacyjnym, pod warunkiem, że ze względu na swoją konstrukcję mają one charakter odkryty (np. odkryte baseny, odkryte korty tenisowe).

W odniesieniu do obiektów hydrotechnicznych (poz. 6 załącznika) zakres tego pojęcia będzie ustalany analogicznie jak w przypadku obiektów sportowych i rekreacji, tj. z wykorzystaniem przepisów ustawy – Prawo budowlane, w którym pojęcie to obejmuje: zapory, progi i stopnie wodne, jazy, bramy przeciwpowodziowe, śluzy wałowe, syfony, wały przeciwpowodziowe, kanały, śluzy żeglowne, opaski i ostrogi brzegowe, rowy melioracyjne (kategoria XXVII Załącznika do ustawy – Prawo budowlane). Obiekty ziemne (poz. 21 załącznika) w językowym rozumieniu obejmować będą swoim zakresem np. nasypy i wały ziemne (niebędące wałami przeciwpowodziowymi z poz. 23 załącznika, wykonane z użyciem wyrobów budowlanych).

Przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne (poz. 10 załącznika) na podstawie ustawy Prawo budowlane (art. 3 pkt 5) są obecnie kwalifikowane jako tymczasowe obiekty budowlane, mogące być budynkami, budowlami lub obiektami małej architektury – w zależności od ich charakteru i konstrukcji. W związku z utworzeniem autonomicznych definicji „budynku” i „budowli” dla celów podatkowych oraz z uwagi na to, że nie przewiduje się w przepisach upol kategorii tymczasowych obiektów budowlanych, byłyby wątpliwości co do kwalifikacji takich obiektów. Wymienienie tych obiektów w załączniku do ustawy zawierającym wyliczenie obiektów stanowiących budowle pozwoli uniknąć tych wątpliwości i przesądzi, że przekrycia namiotowe i powłoki pneumatyczne na potrzeby opodatkowania podatkiem od nieruchomości będą budowlą. Natomiast inne przykładowo wymienione obecnie w ustawie – Prawo budowlane obiekty tymczasowe: kioski, pawilony usługowe i wystawowe, o ile będą spełniały przesłanki wymienione w projektowanym art. 1a ust. 1 pkt 1 upol, będą podlegały opodatkowaniu jako budynki.

W przypadku stacji paliw na cele podatku od nieruchomości budynek stacji paliw będzie kwalifikowany jako budynek na podstawie projektowanego art. 1a ust. 1 pkt 1 lit. a, a pozostałe elementy stacji paliw będą opodatkowane jako budowle wskazane w poszczególnych pozycjach załącznika, np. zbiorniki na paliwo oraz gaz jako zbiorniki z pozycji 7, a zadaszenie z poz. 25 załącznika.

W przypadku budowli wymienionych enumeratywnie w odrębnych pozycjach załącznika i jednocześnie stanowiących element większej całości, budowle te będą kwalifikowane z tej pozycji, w której wskazano budowlę o szerszym pojęciowo zakresie. Przykładowo zbiornik

będący elementem obiektu kompleksowego, np. stacji uzdatniania wody będzie kwalifikowany z poz. 2 załącznika. Natomiast z poz. 7 załącznika kwalifikowane będą zbiorniki niewchodzące w skład innej budowli, np. zbiorniki na stacji paliw.

Celem zaproponowanych rozwiązań jest:

- dążenie do zachowania, w jak największym stopniu, fiskalnego *status quo*,
  - zapewnienie określoności przepisów podatkowych definiujących budowlę i budynek jako przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości,
  - wyeliminowanie ryzyka wpływu zmian ustawy – Prawo budowlane lub innych ustaw na przedmiot opodatkowania podatkiem od nieruchomości (przykładowo zmiana w opodatkowaniu elektrowni wiatrowych, jaka nastąpiła w wyniku wejścia w życie ustawy z dnia 20 maja 2016 r. o inwestycjach w zakresie elektrowni wiatrowych¹⁷, w efekcie której budowlą stała się elektrownia wiatrowa w całości, tj. zarówno jej części budowlane, jak i elementy techniczne, co skutkowało również zmianą zakresu opodatkowania podatkiem od nieruchomości),
  - możliwość pomocniczego uwzględnienia dotychczasowego dorobku orzeczniczego sądów administracyjnych.
- **rozszerzenie stosowania opodatkowania według stawki określonej w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a upol na garaże wielostanowiskowe w budynkach mieszkalnych (dodawany ust. 2c w art. 1a upol)**

W obecnym stanie prawnym garaże wielostanowiskowe w budynkach mieszkalnych, będące wyodrębnionymi lokalami w takich budynkach, opodatkowane są stawką od budynków pozostałych. Właściciele miejsc postojowych w takich garażach (tj. mający udział w lokalu użytkowym, jakim jest hala garażowa) opłacają wyższy podatek niż osoby mające prawo do korzystania z miejsca postojowego w hali garażowej w budynku mieszkalnym, stanowiącej element nieruchomości wspólnej, gdzie sposób określenia korzystania z poszczególnych miejsc następuje w ramach podziału *quoad usum*, a do opodatkowania stosowana jest stawka od budynków mieszkalnych

Jednocześnie zauważyć należy, że ustawodawca potraktował szczególnie garaże wielostanowiskowe w budynkach mieszkalnych, stanowiące współwłasność dwóch lub więcej osób, stanowiąc o ich odrębności jako przedmiotu opodatkowania, a także określił w ich przypadku szczególne zasady opodatkowania (art. 3 ust. 4 i 4a upol). Natomiast stawką określoną w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a upol są objęte budynki mieszkalne lub ich części mieszkalne, bez wyszczególnienia części wyodrębnionych prawnie. Z tego właśnie powodu wyodrębniony prawnie garaż stanowiący część budynku mieszkalnego, nie będąc częścią mieszkalną takiego budynku, nie podlega opodatkowaniu według stawki stosowanej do opodatkowania budynków mieszkalnych.

Aby ujedynolnić opodatkowanie garaży wielostanowiskowych znajdujących się w budynkach mieszkalnych, proponuje się uznać garaż wielostanowiskowy w budynku mieszkalnym za

---

¹⁷ Dz. U. z 2024 r. poz. 317

część mieszkalną takiego budynku i stosować do opodatkowania takiego garażu stawkę określoną w art. 5 ust. 1 pkt 2 lit. a upol.

- **dodanie w art. 7 przepisu ust. 2a mającego na celu wyłączenie stosowania zwolnienia z podatku od nieruchomości dla infrastruktury kolejowej, określonego w art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. a i pkt 1c upol w zakresie gruntów, budynków i budowli wchodzących w skład terminala towarowego**

Przepisy: art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. a i pkt 1c upol w zakresie dotyczącym zwolnienia z podatku od nieruchomości gruntów, budynków i budowli wchodzących w skład obiektu infrastruktury usługowej, o którym mowa w ust. 2 pkt 2 załącznika nr 2 do ustawy z dnia 28 marca 2003 r. o transporcie kolejowym¹⁸, tj. terminala towarowego, obowiązują od 1 stycznia 2024 r.

Pierwotnym terminem, od którego przepis miał być stosowany, był dzień 1 stycznia 2023 r.¹⁹ Następnie termin został przedłużony. Powodem tej zmiany była konieczność przeprowadzenia notyfikacji określonego w tym przepisie zwolnienia i uzyskanie zgody Komisji Europejskiej (KE) na udzielanie pomocy.

Zwolnienie przewidziane w art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. a i pkt 1c upol zostało notyfikowane KE jako stanowiące pomoc publiczną w rozumieniu art. 107 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej²⁰, dalej: TFUE²¹ w dniu 8 listopada 2022 r. jako program pomocowy SA.104785 – Zwolnienie terminali kolejowych z podatku od nieruchomości.

Zgodnie z art. 108 ust. 3 TFUE, państwo członkowskie nie może wprowadzać w życie notyfikowanych środków pomocowych do momentu wydania przez KE decyzji końcowej w tym postępowaniu. KE nie wydała decyzji w sprawie. Tym samym środek w postaci zwolnienia z podatku od nieruchomości terminali towarowych nie powinien być stosowany. Zakaz ten obowiązuje państwo członkowskie, a zatem wszystkie jego organy administracyjne, w tym te zdecentralizowane²².

W przypadku skorzystania przez przedsiębiorcę z ww. zwolnienia przed zakończeniem postępowania notyfikacyjnego, środek ten stanowiłby pomoc niezgodną z prawem unijnym, które w tym przypadku ma bezpośredni skutek.

Udzielenie pomocy w tym przypadku wiązałoby się z ryzykiem konieczności zwrotu przez przedsiębiorcę korzyści z tytułu tego zwolnienia wraz z odsetkami za cały okres, w którym środek ten byłby pomocą nielegalną.

W ramach postępowania notyfikacyjnego KE sygnalizowała wątpliwości w zakresie zgodności notyfikowanego środka pomocy (zwolnienia terminali towarowych w obecnym brzmieniu) z rynkiem wewnętrznym. W związku z tym notyfikacja programu pomocowego SA.104785 –

---

¹⁸ Dz. U. z 2024 r. poz. 697, z późn. zm.

¹⁹ Art. 2 ustawy z dnia 17 listopada 2021 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych (Dz. U. poz. 2192 oraz z 2022 r. poz. 2707)

²⁰ Dz. Urz. UE C 326 z 26.10.2012, s. 47

²¹ Z zastrzeżeniem innych postanowień przewidzianych w Traktatach, wszelka pomoc przyznawana przez Państwo Członkowskie lub przy użyciu zasobów państwowych w jakiegokolwiek formie, która zakłóca lub grozi zakłóceniem konkurencji poprzez sprzyjanie niektórym przedsiębiorstwom lub produkcji niektórych towarów, jest niezgodna z rynkiem wewnętrznym w zakresie, w jakim wpływa na wymianę handlową między Państwami Członkowskimi.

²² Wyrok TSUE z dnia 5 marca 2019 r. w sprawie C 349/17 Eesti Pagar AS, pkt 90.

Zwolnienie terminali kolejowych z podatku od nieruchomości została wycofana przez Prezesa Urzędu Ochrony Konkurencji i Konsumentów pismem z dnia 21 maja 2024 r.

Proponuje się zatem wyłączenie stosowania zwolnienia z podatku od nieruchomości dla infrastruktury kolejowej, określonego w art. 7 ust. 1 pkt 1 lit. a i pkt 1c upol w zakresie gruntów, budynków i budowli wchodzących w skład terminala towarowego – celem zapewnienia zgodności przepisów upol z art. 108 ust. 3 TFUE – wobec braku możliwości stosowania zwolnienia z podatku od nieruchomości gruntów, budynków i budowli wchodzących w skład terminala towarowego, od dnia 1 stycznia 2024 r. bez zgody KE.

Mając powyższe na uwadze, jak również kierując się potrzebą jak najszybszego wyeliminowania ryzyka korzystania przez przedsiębiorców ze środka pomocy (zwolnienia), którego proces notyfikacyjny nie został zakończony, przewiduje się zniesienie zwolnienia kolejowych terminali towarowych z mocą od 1 stycznia 2024 r.

- **nadanie nowego brzmienia art. 7 ust. 1 pkt 3 upol określającego zwolnienie z podatku od nieruchomości dla gruntów, budynków i budowli na obszarze części lotniczych lotnisk użytku publicznego**

Do 31 grudnia 2021 r. zwolnienia z podatku od nieruchomości stosowane było do budynków i budowli na obszarze części lotniczych lotnisk użytku publicznego, natomiast w zakresie gruntów jedynie do ich części, która zajęta była na te budynki i budowle.

Od 1 stycznia 2022 r., wskutek uchwalenia ustawy z dnia 8 lipca 2021 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych²³ (inicjatywa poselska), zakres zwolnienia został zmieniony i objęto nim grunty, budynki i budowle na obszarze części lotniczych lotnisk publicznego. Zmiana spowodowała objęcie zwolnieniem gruntów na całym obszarze części lotniczej lotniska publicznego, a w konsekwencji ujemne skutki finansowe dla gmin, na terenie których zlokalizowane są lotniska.

Wbrew argumentom przywołanym w uzasadnieniu do projektu poselskiego, brzmienie przepisu art. 7 ust. 1 pkt 3 upol w stanie prawnym obowiązującym do końca 2021 r. nie było niejednoznaczne i nie było w różnicowany sposób interpretowane przez organy podatkowe. Tylko nieliczne sprawy dotyczące korzystania z przedmiotowego zwolnienia zakończone postępowaniem sądowym świadczyły natomiast o kwestionowaniu przez podatników obowiązującego zakresu zwolnienia z podatku od nieruchomości, określonego w art. 7 ust. 1 pkt 3 upol.

Przykładem są wyroki NSA z dnia 22 października 2018 r. wydane w sprawie tego samego podatnika w zakresie zobowiązania w podatku od nieruchomości za lata 2013–2016 sygn. akt: II FSK 2446/18, II FSK 2447/18, II FSK 2448/18 i II FSK 2449/18 oraz wyrok z dnia 27 września 2019 r. sygn. akt. II FSK 3096/17.

W wyrokach tych NSA potwierdził, że *co do gruntów objętych zwolnieniem z art. 7 ust. 1 pkt 3 u.p.o.l. należy przyjąć, że dotyczy ono wyłącznie tych gruntów położonych na obszarze części lotniczych lotnisk użytku publicznego, które zostały zajęte na posadowione na nich budynki i budowle, czyli innymi słowy, grunty znajdujące się pod budynkami i budowlami położonymi na*

---

²³ (Dz.U. poz. 1558)

tym obszarze. Nie mogą z tego zwolnienia zatem korzystać te grunty, które znajdują się na obszarze części lotniczych lotnisk użytku publicznego, lecz na których nie posadowiono żadnych budynków i budowli.

Odnosząc się ponadto do podniesionej w uzasadnieniu do poselskiego projektu ustawy kwestii kwalifikowania lotniska jako budowli na gruncie Prawa budowlanego NSA stwierdził:

Nie ulega wątpliwości, że za budowle należy uznać obiekty budowlane wskazane w niej expressis verbis, czyli m.in. lotniska. Nie oznacza to jednak, że cała część lotnicza lotniska podlega zwolnieniu, pomimo tego że lotnisko jako całość jest uznawane przez ustawodawcę jako odrębna budowla. Wyznaczając zakres normowania tego zwolnienia przedmiotowego ustawodawca zdecydował się na wskazanie obiektów nim objętych, które wchodzi w skład i współtworzą infrastrukturę lotniska, które samo również w całości stanowi budowlę.

Przepisy obowiązujące do końca 2021 roku stanowiły słuszny konsensus między wsparciem lotnisk użytku publicznego, przez częściowe zwolnienie tych nieruchomości od podatku od nieruchomości, a zachowaniem przez gminy możliwości uzyskania środków własnych z tytułu podatku od nieruchomości w związku z działalnością gospodarczą wykonywaną na lotniskach użytku publicznego.

Poprzednie brzmienie przepisu, wbrew uzasadnieniu do projektu ustawy z dnia 8 lipca 2021 r. o zmianie ustawy o podatkach i opłatach lokalnych, nie budziło wątpliwości interpretacyjnych, wobec czego rozszerzenie zakresu zwolnienia dokonane od 1 stycznia 2022 r. nie miało uzasadnienia merytorycznego, a jedynie fiskalne.

Mając na uwadze powyższe proponuje się przywrócenie brzmienia przepisu sprzed zmiany wprowadzonej od 1 stycznia 2022 r. w celu ograniczenia ubytków dochodów gmin spowodowanych nieuzasadnionym rozszerzeniem zakresu zwolnienia.

- **nadanie nowego brzmienia art. 7 ust. 2 pkt 5 określającego zwolnienie dla instytutów badawczych**

Celem projektowanej zmiany jest ograniczenie zakresu zwolnienia podmiotowego instytutów badawczych z podatku od nieruchomości, tak aby zwolnieniem były objęte instytuty wyłącznie w odniesieniu do nieruchomości lub ich części, zajętych na działalność, o której mowa w art. 2 ust. 1–3 ustawy o instytutach badawczych.

Proponowane rozwiązanie wyeliminuje możliwość korzystania ze zwolnienia z podatku przez instytuty badawcze w przypadkach niewykorzystywania nieruchomości lub ich części na działalność, o której mowa w art. 2 ust. 1–3 ustawy o instytutach badawczych.

- **nadanie nowego brzmienia art. 19 pkt 2 upol, w celu umożliwienia nałożenia na inkasentów opłaty uzdrowskowej obowiązku prowadzenia ewidencji osób zobowiązanych do uiszczenia tej opłaty**

W aktualnym stanie prawnym przewiduje się możliwość nałożenia przez radę gminy na inkasentów opłaty miejscowej obowiązku prowadzenia ewidencji osób zobowiązanych do uiszczenia tej opłaty. Przepisy w tym zakresie zostały wprowadzone od 1 stycznia 2016 r. ustawą z dnia 25 czerwca 2015 r. o zmianie ustawy o samorządzie gminnym oraz niektórych

innych ustaw²⁴. Brak jest natomiast obecnie możliwości nałożenia takiego obowiązku na inkasentów opłaty uzdrowiskowej. Proponuje się zatem rozszerzenie obowiązku prowadzenia ewidencji również na inkasentów tej opłaty.

Obowiązek prowadzenia ewidencji przez inkasentów opłaty uzdrowiskowej będzie jednoznaczny z obowiązkiem prowadzenia księgi podatkowej w rozumieniu art. 3 pkt 4 ustawy – Ordynacja podatkowa. W razie nieprowadzenia lub nierzetelnego prowadzenia tej ewidencji inkasent będzie podlegał karom przewidzianym w ustawie z dnia 10 września 1999 r. – Kodeks karny skarbowy²⁵ (art. 60 i 61 Kks). Zmiana ta umożliwi sprawowanie kontroli nad rzetelnym wywiązywaniem się z obowiązku pobierania opłaty uzdrowiskowej przez inkasentów tej opłaty. Inkasent odpowiada bowiem za podatek pobrany a niewpłacony (art. 30 § 2 Ordynacji podatkowej). O nowelizację ustawy o podatkach i opłatach lokalnych w tym zakresie apelowało Stowarzyszenie Gmin Uzdrowiskowych RP.

Celem zmiany jest uszczelnienie poboru opłaty uzdrowiskowej. Proponowana regulacja ma charakter fakultatywny – o jej zastosowaniu na terenie gminy decydować będzie rada gminy w uchwale. W przypadku gmin, które nie zdecydują się na wprowadzenie obowiązku prowadzenia przez inkasentów ewidencji osób zobowiązanych do uiszczania opłaty uzdrowiskowej, dotychczasowe uchwały podjęte na podstawie art. 19 pkt 2 upol, pozostaną w mocy.

3) Zmiana w ustawie z dnia 30 października 2002 r. o podatku leśnym.

- **nadanie nowego brzmienia art. 12 ust. 2 pkt 5 określającego zwolnienie dla instytutów badawczych**

Analogicznie jak w podatku rolnym i w podatku od nieruchomości proponuje się ograniczenie podmiotowego zwolnienia dla instytutów badawczych wyłącznie do lasów, które są zajęte na działalność, o której mowa w art. 2 ust. 1–3 ustawy o instytutach badawczych.

Proponowane rozwiązanie wyeliminuje możliwość korzystania ze zwolnienia z podatku przez instytuty badawcze w przypadkach niewykorzystywania lasów na działalność, o której mowa w art. 2 ust. 1–3 ustawy o instytutach badawczych.

4) Zmiany w ustawie z dnia 16 listopada 2006 r. o opłacie skarbowej.

- **nałożenie obowiązku informacyjnego na organy administracji publicznej oraz podmioty załatwiające zadania z zakresu administracji publicznej o należytym opłacie skarbowej dla innego beneficjenta (art. 11 ust. 1a ustawy o opłacie skarbowej)**

Przepisy o opłacie skarbowej nie regulują kwestii przekazywania właściwemu organowi podatkowemu w sprawie tej opłaty informacji przez organ administracji publicznej lub podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej, który dokonał czynności urzędowej, wydał zaświadczenie lub zezwolenie wskutek przekazania mu sprawy w związku ze zmianą organu (podmiotu) właściwego w sprawie, o zmianie tej właściwości, w efekcie której nastąpiła zmiana beneficjenta wpływów z opłaty skarbowej. Uzasadnione jest nałożenie obowiązku

---

²⁴ Dz. U. poz. 1045, z późn. zm.

²⁵ Dz.U. z 2024 r. poz.628

informacyjnego na te organy oraz podmioty w przypadku, gdy wskutek zmiany organu administracji rządowej i samorządowej (podmiotu) właściwego do dokonania czynności urzędowej, wydania zaświadczenia lub zezwolenia podlegającego opłacie skarbowej, czynność taka lub zaświadczenie albo zezwolenie wydane zostało przez organ (podmiot) inny, niż ten do którego złożono zgłoszenie lub wniosek o ich dokonanie lub wydanie. Organ ten (podmiot) obowiązany będzie przekazać do organu podatkowego właściwego ze względu na złożenie zgłoszenia lub wniosku oraz do organu podatkowego właściwego ze względu na siedzibę organu administracji (podmiotu), który dokonał czynności urzędowej lub wydał zaświadczenie albo zezwolenie informacji o zmianie organu właściwego do dokonania czynności urzędowej, wydania zaświadczenia lub zezwolenia. Informacja taka powinna być przekazana ww. organom podatkowym niezwłocznie po dokonaniu czynności urzędowej, wydaniu zaświadczenia lub zezwolenia przez organ administracji publicznej lub podmiot wykonujący zadania z zakresu administracji publicznej. Stanowiąc będzie ona podstawę przekazania kwoty uiszczonyj opłaty skarbowej do właściwej gminy, zgodnie z odrębnymi przepisami.

- **zmiana organu właściwego miejscowo w sprawach opłaty skarbowej od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (prokury) oraz jego odpisu, wypisu lub kopii**

Zgodnie z art. 12 ust. 2 pkt 2 ustawy o opłacie skarbowej organem podatkowym właściwym miejscowo w sprawie opłaty skarbowej od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa lub prokury oraz jego odpisu, wypisu lub kopii jest wójt (burmistrz, prezydent miasta) właściwy ze względu na miejsce złożenia dokumentu. Wobec istniejących trudności z ustaleniem organu właściwego miejscowo w sprawie opłaty skarbowej w przypadku złożenia tego dokumentu w postaci elektronicznej za pośrednictwem konta w systemie teleinformatycznym (na przykład e-Urząd Skarbowy), niezbędna jest zmiana tego przepisu.

Projekt przewiduje określenie organu podatkowego właściwego miejscowo w sprawie tej opłaty od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenia pełnomocnictwa lub prokury oraz jego odpisu, wypisu lub kopii ze względu na miejsce zamieszkania pełnomocnika lub prokurenta. W celu zapobieżenia sporom kompetencyjnym między organami podatkowymi w przypadku ustanowienia w jednym dokumencie więcej niż jednego pełnomocnika lub prokurenta proponuje się by właściwym organem podatkowym w sprawie opłaty skarbowej od złożenia tego dokumentu był organ właściwy ze względu na miejsca zamieszkania pełnomocnika lub prokurenta wskazanego w tym dokumencie jako pierwszy, który ma miejsce zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej. W przypadku, gdy pełnomocnik lub prokurent nie posiada miejsca zamieszkania na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, właściwym organem podatkowym będzie organ właściwy ze względu na miejsce zamieszkania lub siedzibę mocodawcy. Obowiązek zapłaty opłaty skarbowej od złożenia tego dokumentu ciąży solidarnie na pełnomocniku (prokurencie) i mocodawcy, a zatem określenie właściwego organu podatkowego w pierwszej kolejności zgodnie z miejscem zamieszkania pełnomocnika lub prokurenta wydaje się najbardziej uzasadnione, w szczególności, że występują częstsze przypadki, w których mocodawca ma miejsce zamieszkania za granicą. Takie rozwiązania pozwolą także na równomierne rozłożenie wpływów z opłaty skarbowej do budżetów gmin na obszarze kraju, gdyż opłata ta trafia do budżetu gminy na obszarze której ma siedzibę właściwy

miejscowo organ podatkowy. Jeżeli natomiast ani mocodawca, ani pełnomocnik, ani prokurent nie posiadają miejsca zamieszkania lub siedziby na terytorium Rzeczypospolitej Polskiej, właściwym organem podatkowym będzie Prezydent m. st. Warszawy.

- **zmiany w Części I załącznika do ustawy o opłacie skarbowej są konsekwencją zmian w ustawie – Prawo geologiczne i górnicze, wprowadzonych ustawą z dnia 16 czerwca 2023 r. o zmianie ustawy – Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw²⁶**

Zmiany w ustawie z dnia 9 czerwca 2011 r. – Prawo geologiczne i górnicze implikują konieczność dostosowania nazwy decyzji, od wydania której określona jest stawka opłaty skarbowej w części I w ust. 41 załącznika do ustawy o opłacie skarbowej („Zatwierdzenie programu szkolenia osób wykonujących określone czynności w ruchu zakładu górniczego – od każdego programu”) przez zastąpienie wyrazów „programu szkolenia” wyrazami „szczegółowego programu kursu specjalistycznego”. Nie ulega zatem zmianie przedmiot tej opłaty.

Ponadto, ustawą z dnia 16 czerwca 2023 r. o zmianie ustawy – Prawo geologiczne i górnicze oraz niektórych innych ustaw wprowadzono regulacje zapewniające odpowiedni poziom szkoleń w górnictwie, zarówno w zakresie wiedzy i umiejętności, przekazywanych podczas szkoleń, jak i środków technicznych oraz kadry prowadzącej szkolenia. Spełnienie tych warunków zostało poddane ocenie organów nadzoru górniczego, które wydają decyzję na wniosek podmiotu trudniącego się szkoleniem. W projekcie proponuje się ustalenie stawki opłaty skarbowej od stwierdzenia posiadania kadry oraz środków umożliwiających prowadzenie szkoleń osób wykonujących czynności w ruchu zakładu górniczego – w wysokości 105 zł. Obecnie wobec braku odrębnej stawki od wydania tej decyzji, powstaje obowiązek jej zapłaty w wysokości 10 zł, stosownie do części I ust. 53 załącznika do ustawy o opłacie skarbowej, co nie jest adekwatne do czasochłonności wydania tej decyzji.

5) wprowadzenie obowiązku złożenia w 2025 r. IN-1 przez współwłaścicieli garażu wielostanowiskowego w budynku mieszkalnym

W związku z regulacją skutkującą opodatkowaniem od 1 stycznia 2025 r. stanowiącego lokal wyodrębniony prawnie garażu wielostanowiskowego w budynku mieszkalnym stawką stosowaną do opodatkowania budynków mieszkalnych przewiduje się, aby osoby fizyczne będące w dniu poprzedzającym dzień wejścia w życie ustawy współwłaścicielami takiego lokalu, złożyły właściwemu organowi podatkowemu informację o nieruchomościach i obiektach budowlanych, w terminie do dnia 31 stycznia 2025 r. W myśl bowiem przepisów Ordynacji podatkowej, w przypadku ustalenia zobowiązań podatkowych, które zgodnie z odrębnymi przepisami ustalane są corocznie, jeżeli stan faktyczny, na podstawie którego ustalono wysokość zobowiązania podatkowego za poprzedni okres, nie uległ zmianie, nie wszczyna się formalnie postępowania podatkowego i nie doręcza stronie postanowienia o wszczęciu postępowania. Odnosi się to również do podatników podatku od nieruchomości. Co do zasady więc w 2025 r. podatnicy tego podatku, którzy przed 1 stycznia 2025 r. złożyli

---

²⁶ Dz. U. poz. 2029

informacje na podatek od nieruchomości, a nie nastąpiło w ich przypadku zdarzenie mające wpływ na wysokość opodatkowania, o którym mowa w art. 6 ust. 3 upol, nie muszą ponownie składać w 2025 r. informacji IN-1.

W związku z wejściem w życie projektowanego przepisu, złożenie informacji umożliwi organom podatkowym pozyskanie informacji na temat wielkości powierzchni do opodatkowania według stawki stosowanej do opodatkowania budynków mieszkalnych, gdyż aktualnie powierzchnia ta jest wykazywana w powierzchni użytkowej budynków pozostałych w Informacji IN-1. W razie niezłożenia informacji, organ podatkowy wyda decyzję na podstawie danych wynikających z informacji złożonej przed 31 grudnia 2024 r.

Do informacji składanej na podstawie art. 5 projektowanej ustawy będą stosowane ogólne zasady składania informacji IN-1 przewidziane w art. 6 upol dotyczące m. in. składania ich na formularzu wg ustalonego wzoru.

6) przepisy przejściowe dotyczące zmian w ustawie o opłacie skarbowej

Art. 6 ust. 1 projektu ustawy stanowił będzie podstawę prawną do wykonania obowiązku informacyjnego, nałożonego w art. 11 w ust. 1a ustawy o opłacie skarbowej na organy administracji publicznej i podmioty wykonujące zadania z zakresu administracji publicznej (a w konsekwencji przekazania należnej opłaty skarbowej właściwej gminie), także w tych sprawach indywidualnych z zakresu administracji publicznej o dokonanie czynności urzędowej na podstawie zgłoszenia lub na wniosek, wydanie zaświadczenia na wniosek lub wydanie zezwolenia (pozwolenia, koncesji), gdy wskutek zmiany organu administracji rządowej i samorządowej (podmiotu) właściwego do dokonania czynności urzędowej, wydania zaświadczenia lub zezwolenia podlegającego opłacie skarbowej, czynność taka lub zaświadczenie albo zezwolenie wydane zostanie po wejściu w życie ustawy przez organ (podmiot) inny, niż ten do którego złożono zgłoszenie lub wniosek o dokonanie czynności urzędowej, wydanie zaświadczenia lub zezwolenia, przed dniem wejścia w życie tych przepisów.

W art. 6 w ust. 2 projektu ustawy zawarto przepis przejściowy w związku z wprowadzaną zmianą organu podatkowego właściwego miejscowo w sprawie opłaty skarbowej od złożenia dokumentu stwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa (prokury), jego odpisu, wypisu lub kopii. Zaproponowano rozwiązanie, że w przypadkach, w których przed dniem wejścia w życie ustawy złożono taki dokument w organie administracji publicznej lub podmiocie załatwiającym sprawy z zakresu administracji publicznej, do ustalania organu podatkowego właściwego miejscowo w sprawie opłaty skarbowej stosuje się przepisy dotychczasowe, tj. ze względu na miejsce złożenia dokumentu. Takie rozwiązanie jest konsekwencją momentu powstania obowiązku zapłaty opłaty skarbowej, którym jest chwila złożenia tego dokumentu w organie administracji publicznej lub podmiocie załatwiającym sprawy z zakresu administracji publicznej. Opłata ta, co do zasady, została wpłacona na rachunek budżetu gminy właściwej zgodnie z siedzibą organu administracji publicznej lub podmiotu wykonującego zadania z zakresu administracji publicznej, w którym złożono ten dokument.

III. Określenie terminu wejścia w życie ustawy

Proponuje się, aby projektowana ustawa weszła w życie z dniem 1 stycznia 2025 r., z wyjątkiem art. 2 pkt 2 lit. b (wyłączenie ze zwolnienia z podatku od nieruchomości dla terminali kolejowych), dla którego, z powodów wyżej wskazanych, przewiduje się wejście w życie z dniem następującym po dniu ogłoszenia ustawy z mocą od dnia 1 stycznia 2024 r., co nie stoi na przeszkodzie zasadom demokratycznego państwa prawnego.

Projektowana regulacja nie jest sprzeczna z prawem Unii Europejskiej.

Projektowana regulacja nie zawiera przepisów technicznych w rozumieniu rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 23 grudnia 2002 r. w sprawie sposobu funkcjonowania krajowego systemu notyfikacji norm i aktów prawnych²⁷

Projektowana ustawa nie wymaga przedłożenia instytucjom i organom Unii Europejskiej, w tym Europejskiemu Bankowi Centralnemu, o którym mowa w § 39 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów²⁸ w celu uzyskania opinii, dokonania powiadomienia, konsultacji albo uzgodnienia.

Projektowana ustawa dotyczy funkcjonowania samorządu terytorialnego i zostanie przedstawiona do zaopiniowania Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego, zgodnie z art. 8 ustawy z dnia 6 maja 2005 r. o Komisji Wspólnej Rządu i Samorządu Terytorialnego oraz o przedstawicielach Rzeczypospolitej Polskiej w Komitecie Regionów Unii Europejskiej²⁹.

Projektowana regulacja może mieć pozytywny wpływ na mikroprzedsiębiorców, małych i średnich przedsiębiorców ze względu na zapewnienie określoności przepisów podatkowych definiujących budowlę i budynek. Może jednak spowodować ewentualny wzrost obciążeń podatkowych z uwagi na jednoznaczne zakwalifikowanie niektórych obiektów do kategorii budowli, które w obowiązującym stanie prawnym jednocześnie spełniają przesłanki do bycia budynkiem.

Stosownie do art. 5 ustawy z dnia 7 lipca 2005 r. o działalności lobbingsowej w procesie stanowienia prawa³⁰ oraz § 52 ust. 1 uchwały nr 190 Rady Ministrów z dnia 29 października 2013 r. – Regulamin pracy Rady Ministrów projekt podlega udostępnieniu w Biuletynie Informacji Publicznej Rządowego Centrum Legislacji w serwisie Rządowy Proces Legislacyjny.

---

²⁷ M.P. z 2022 r. poz. 348

²⁸ M.P. z 2022 r. poz. 348

²⁹ Dz. U. poz. 759

³⁰ Dz. U. z 2017 r. poz. 248